

и да приеме профессорскѣ дѣлѣности въ него. Бугенхагенъ былъ постѣпилъ въ университетъ-тъ като ученикъ, но обстоятелствата го упѣтили въ свѣсѣмъ другѣ посокъ, и той почувствувалъ че трѣбова да върви нататкъ къждѣто дѣлѣности-та го карала. За това скасчикъ-тъ и скаскы-тъ му ся прѣмѣстили въ едно по-сгодно поле за дѣйствиѣ.

Бугенхагеновы-тъ скаскы ставали отъ день на день по-народолюбимы и по-полезны; и всичкы-тъ были събраны по-послѣ въ една книга. Меланктонъ, който лично присѣтствувалъ на нѣкои отъ тѣзи скаскы, дава като прѣдисловіѣ на книга-тъ една кратка похвална бѣлѣжка, и Лутеръ прибавя едно свойственно на характеръ-тъ си посланіѣ. “Могѣ да кажѣ за Бугенхагена,” казалъ той, “че той най-първо е разяснилъ истинскы Псалмы-тъ. И други си сѣ давали взглядове-тъ върху тѣхъ; но този человекъ говори най-право — той дава истинско-то значеніѣ на Псалмы-тъ. Книга-та е една хубава награда,” прибавя той смѣшно, “за ревность-тъ на пріятели-тъ ми Католицы, които, като видѣхѣ че ще пишѣ, намислихѣ да мя плѣнятъ, и да прѣсушатъ малко-то капкы живѣ водѣ, които быхѣ излѣлъ върху жѣднѣ-тъ земѣ. А какво ли ще кажѣтъ тѣ за водо-